

— Ето туй е което графиняга не ми исповѣда, казва той като тряснѣтъ. Това е онуй дѣто казватъ Френцитѣ « voler son confesseur, (да краде отъ духовника си). » Кой знае защо ся е вдала. Може да е помыслила, като тя знае, че си каджрентъ да дигнешъ на главѣтъ си всичкѣтъ гостилницѣ, че може най послѣ и да ѣхъ убиешь, ако не бы склонила. . . . Уплашила ся е. . . . да не бы да стане врява въ сгаитѣ ѣ и ся раздрѣнкатъ работы. . . Но исповѣдувамъ ти че туй което чувамъ много мя очудва. А знаѣхъ добрѣ че не лъжешъ. . . Но знамъ пакъ и неѣхъ тѣй добрѣ, щото ми ся вижда невѣрояно. Наистинѣхъ сърдцето на женѣтъ е бездна.

— Графинята, извика Волскый е най лошавата отъ всички.

Докторѣтъ поклати главѣ. Що ся о-кайвашъ чакъ толкозь, пріятелю? Лъжешъ ся ако ѣхъ считаешъ за най лоша отъ всички; защото наистинѣхъ истеглилъ си отъ неѣхъ иѣщо лоше. Но ты ѣхъ не познавашъ каква е. Графинята е жена горда, свое-правѣта, не боязлива; която прави всичко за онѣзи които обыча, безъ да ще да знае за другытъ; по нѣкога ся подхлѣз-